

Publicerad 2011-07-12 19:09 av Bell-Eve

Man förväntar sig saker av en människa som en människa inte kan ge - perfektion. Detta vet man dock inte för än den slår en på käften - besvikelsen.

När man älskar någon.

Det är förjävligt ibland, hur saker och ting kan förändras på bara en sekund. En liten sak, och plötsligt ser allt så annorlunda ut. Lyckoruset förvandlas till smärta, leendet slocknar, blir en grimas. Jag förundras över att man aldrig vänjer sig, att smärtan inte blir mindre för varje gång. Helt omedvetet förväntar man sig mer än man tror och inser det inte för än man blir besviken. Av en mental käftsmäll får man klart för sig hur skör lyckan är och även fast man, för bara några minuter sen, kände sig så stark och stabil undrar man nu om det syns utifrån hur man helt plötsligt har fallit i bitar. Samtidigt vill man slå ner sig själv för att man låter hjärnan snurra sjutton varv runt något som egentligen inte borde betyda något, men det finns ingen avstängningsknapp. När fantasin krossas och den perfekta bilden man haft av någon raseras, vad finns då kvar?

Verkligheten.

Varje gång man faller för någon tror man att just den romansen är speciell, lite mer än alla tidigare och lite större än alla andra. Helt ologiskt vill man tro att man varit den enda för honom och trots att han inte varit den enda för en själv ursäktar man sig med klyschor som att "dom andra inte alls betydde så mycket" och att man "aldrig har känt så här förut". Hur sårad man än blivit och hur övertygad man än är om att man aldrig kommer kunna älska igen så trillar man dit på nytt och det finns en mening med det. Man läker, man glömmer bort smärtan och man börjar om. Ren överlevnadsinstinkt. Man är korkad och naiv för att kunna fortsätta andas, för om sån här smärta aldrig hade lättat hade den utan tvekan tagit död på en.

Ingen är perfekt för än man blir förälskad. Som om man fortfarande vore ett barn litar man blint på att just den människan faktiskt är annorlunda. Man blir så övertygad om att han är mer än alla andra att man börjar tro på helt orimliga saker, som att han inte kan begå misstag. När han sen gör det överväldigas man inte bara av besvikelse gentemot honom, man idiotförklarar även sig själv. Har man tur, och är lika smart som jag, så inser man efter en tids självömkan att ingen av ovanstående bär någon större skuld för den pisksnärt man just utsatts för. Det är bara så det funkar. Den smärtsamt vackra varelsen du lagt hela din värld i armarna på, i tron att han aldrig någonsin skulle kunna vackla och tappa en liten bit av den i marken med ett öronbedövande kras, är mänsklig. Stirra inte på skärvorna på marken som om du just dött, möt istället hans blick och se hur besviken han är på sig själv, för att han inte lyckades bära dig och dina orealistiska förhoppningar i all tid och evighet. Sen kan du ju fråga dig vem som burit hans värld medan han kånkat omkring på din. Risken finns att du hittar den långt in i skrubben, under en massa gammal bråte som varit på väg till tippen i flera månader.

Det är nu du förlåter honom och noggrant går igenom alla de sköra skivorna glas som är din fantasivärld och som han fortfarande håller krampaktigt i sina båda armar.

När du rotar omkring bland älvor och troll kommer du att låta ungefär så här;

"Den där kan vi kasta.. Den där är meningslös.. Det där minns jag inte ens vad är längre.."

medan du kastar glasskivorna över axeln och låter dem splittras mot väggar och golv. Några av skivorna kan du spara och bära själv eftersom du plötsligt insett hur självisk du varit. Med den insikten snurrande i skallen plockar du fram hans drömmar och förhoppningar ur skrubben, dammar av dem och ställer dem där den ohyggligt fula vasen som du prompt skulle ha, trots att (eller kanske mest för att) han tyckte att den var gärlig, har stått. Den kastar du nu i väggen med en jävla smäll.

När du nu granskar hans drömmar, bördor, förhoppningar och önskningar för, antagligen, första gången inser du att några av hans speglar dina och du känner dig manad att plocka åt dig några skärvor av hans värld för att bära dem med dig. En del av dem bara för att du vill hjälpa honom att bära några bördor, men också några för att du vill förverkliga de önskningar du inte visste att han hade.

När nu era bådas världar är någorlunda realistiska och jämnt fördelade mellan varandra eller synliga på vasens före detta hylla, kan ni dela verkligheten med varann i tid och evighet.

Du bör dock aldrig glömma att han trots allt är en man och därför inte kan förstå vissa saker som för dig är helt självklara. Vissa män är mer korkade än andra så jag kan inte lova att du helt kommer slippa finna dig själv krossad i ett hörn ett par gånger till. Jag har ju trots allt lagt beslag på den bästa av dem så ni andra får nöja er med bättre begagnat eller rent bottenskrap.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bell-Eve med Poeter.se id #35905 innehar upphovsrätten